

Het zij ons vergund, omtrent dit punt een enkel woord aan te halen uit het artikel van *mr. VAN GEUNS*, advocaat-generaal bij het Hof in den Bosch (*Themis* 1914, n°. 4). Deze rechtsgeleerde schrijft: „Het werken in deze richting (het betreft de herziening van het deskundigen-onderzoek) zal met te meer vertrouwen kunnen plaats hebben, wanneer de grootere belangstelling, waarin in den laatsten tijd de deskundige en het deskundigen-onderzoek zich bij ons hebben mogen verheugen, tot krachtiger ingrijpen van het overheidsgezag zal hebben geleid. De *werkelijkheid* is het ons komen vertellen, dat op dit gebied een aanmerkelijk tekort is, dat niet zelden als deskundige in het strafgeding optreedt een man der wetenschap, die voor zijn taak — zulke eigenaardige eischen stellende — niet berekend is, zoodat *bij het onderzoek fouten worden begaan*¹⁾, welke in den verderen loop van het proces niet zijn te herstellen, een bewijsmateriaal wordt verkregen, dat later — misschien nog tijdig, misschien te laat — zal blijken ondeugdelijk te zijn, en de rechter of gevaar loopt ten onrechte aan dat *ondeugdelijke* materiaal vertrouwen te schenken, of gedwongen wordt een uitspraak te geven, welke noch hem zelf noch het rechtsgevoel bevredigt”. Waar *mr. VAN GEUNS* verder betoogt, dat een herziening van dit punt dringend noodzakelijk is, daar gelooven wij, dat van geneeskundige zijde de eischen niet streng genoeg kunnen gesteld worden, en zouden wij het ten zeerste betreuren, wanneer van onze zijde aanleiding werd gegeven tot een minder gunstige kritiek. Het is waarachtig in het belang eener goede regeling van het gerechtelijk-geneeskundig onderzoek, dat niet voldoende deskundigen zich onthouden van ingrijpen; sinds ons vorig artikel is de kasuïstiek van het verrichten van lijkschouwingen door onvoldoend geschoolden met de gevolgen van dien, weer vermeerderd.

Ten slotte een woord van dank aan collega *ROLL* voor zijn steun; zijn zienswijze was ons allen bekend; zijn verblijf in het verre Weenen was een praktisch bezwaar, hem in onze werkzaamheden te doen deelen.

Leiden

Rotterdam

Utrecht

Amsterdam

Groningen

} April 1915.

J. P. L. HULST,

R. DE JOSSELIN DE JONG,

C. W. G. MIEREMET,

H. J. M. SCHOO,

T. S. STEENHUIS.

HET BEZWAAR TEGEN DE ZIEKENBRIEFJES.

I.

Naar aanleiding van de door de collegae *SNOECK HENKEMANS* en *VAN DER MEULEN* ingezonden artikeltjes, waarin zij meenen de onmogelijkheid te kunnen aantoonen van het stelselmatig weigeren dezer briefjes, en betoogen, dat de werknemers daarvan noodwendig de dupe moeten worden, zij het onze afdeeling vergund het volgende in herinnering te brengen:

Sinds Juni 1910 geven de leden der afdeeling Meppel en O. slechts (op verzoek) een uniform formulier af met het opschrift: *Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst, afdeeling Meppel en O.*, luidende: „Ondergeteekende verklaart, dat

..... op den 191 . onder zijn behandeling is gekomen
uit zijn behandeling is ontslagen

„Aan werkgevers, directie's van ziekenfondsen of van verzekeringmaatschappijen enz. zal voor deze verklaring f 0.50 op rekening worden gesteld”.

In den aanvang gaf dit wel eenige strubbelingen met de ondersteuningsfondsen-tijdens-ziekte en met verzekeringmaatschappijen, maar deze legden zich erbij neer, toen zij zagen, *dat de geneeskundigen eensgezind het besluit handhaafden.*

1) Deze cursiveering is van ons.

De toestand is binnen het gebied der afdeeling thans zóó geworden, dat deze verklaringen weinig of niet meer gevraagd worden. Dit tot groot gemak voor de geneesheeren, terwijl de belanghebbende besturen zelf rechtstreeks of zijdelings de contróle uitoefenen.

Er is geen enkele reden om te veronderstellen, dat wat in onze afdeeling mogelijk bleek, niet nog meer kans van slagen heeft in de geheele maatschappij. Wanneer men maar éénmaal weet, dat de dokters het niet meer doen, zal men heusch wel voor andere contróle zorgen.

Meppel,
19 April 1915.

Namens de afdeeling Meppel en O.
JUL. LEIJDESDORFF, *secretaris*.

II.

Een kort woord aan den heer PINKHOF. Ik heb de ondervinding opgedaan, dat het ziekgeld niet zou worden uitgekeerd, wanneer geen briefje werd afgegeven, ook nadat dit een paar malen door mij geweigerd was. Deze gevallen zullen blijven voorkomen en daarom is zonder een toevoeging aan het bindend besluit, om vrijheid van handelen in dergelijke gevallen toe te staan, de invoering van dat besluit naar mijn besliste meening onuitvoerbaar.

Amsterdam 19 April 1915.

L. C. VAN DER MEULEN.

HET ONDERZOEK VAN HET GEBIT VAN MILITIEPLICHTIGEN.

Volgens artikel 3 van het reglement B op het geneeskundig onderzoek, omtrent de geschiktheid voor den krijgsdienst van militieplichtigen enz., is degene ongeschikt voor den dienst, bij wien „een uitgebreid verlies van tanden of kiezen” en evenzoo hij, bij wien „uitgebreide afbrokkelingen” wordt vastgesteld. Deze aanduiding van een onvoldoenden gebitstoestand laat m. i. nog al te wenschen over.

In de eerste plaats is het dikwijls zeer moeilijk, het verlies van tanden en kiezen vast te stellen, aangezien de doorbraak dezer organen van dien aard is, dat zich tal van gevallen voordoen, waarin wij niet met beslistheid kunnen zeggen of een zekere tand of kies al dan niet aanwezig moet zijn geweest. Stappen wij over deze moeilijkheid heen door bijv. aan te nemen, dat de persoon in onderzoek oorspronkelijk een volledig gebit van 32 tanden en kiezen heeft gehad, en besluiten wij daaruit tot het aantal, dat verloren is gegaan, dan doet zich de tweede vraag voor, n.l.: is dit verlies uitgebreid te noemen, ja, dan neen. Het wil mij toeschijnen, dat de wetgever in dezen juist had gehandeld, indien hij bij de beoordeeling van een gebit was uitgegaan van het *kauwvermogen*, hetwelk de aanwezige tanden, kiezen en afgebrokkelde tanden en kiezen vertegenwoordigen; ook een afgebrokkelde kies kan niet zelden zeer goede diensten bewijzen. Tot toelichting diene het gebit van zekeren landweerman, dat er als volgt uitziet: In de bovenkaak bevindt zich in de rechter kaakhelft één hoektand, in de linker kaakhelft één hoektand, twee kleine kiezen en één ware kies, n.l. de derde molaar, de zgn. verstandskies. Dat zijn samen 5 tanden en kiezen. In de benedenkaak zijn in de rechter kaakhelft aanwezig: 2 snijtanden, 1 hoektand, de 1ste en 2de praemolaar en de 2de en 3de molaar; in de linker kaakhelft: 2 snijtanden, 1 hoektand, benevens de 3de molaar, dat zijn samen 11 tanden en kiezen. Het geheele gebit bestaat dus uit $5 + 11 = 16$ tanden en kiezen, d. i. dus de helft van een volledig gebit. Hoevel wij hier nu volgens de wet niet te doen hebben met „een uitgebreid verlies van tanden en kiezen”, meen ik toch, dat deze persoon over een beslist onvoldoend „kauwvermogen” beschikt. Waren deze 16 tanden en kiezen symmetrisch over de beide kaken verdeeld, zoodat de persoon over 8 paren antagonistischen beschikte, dan zou zijn kauwvermogen, als zijnde nagenoeg de helft van dat van een volledig gebit, als